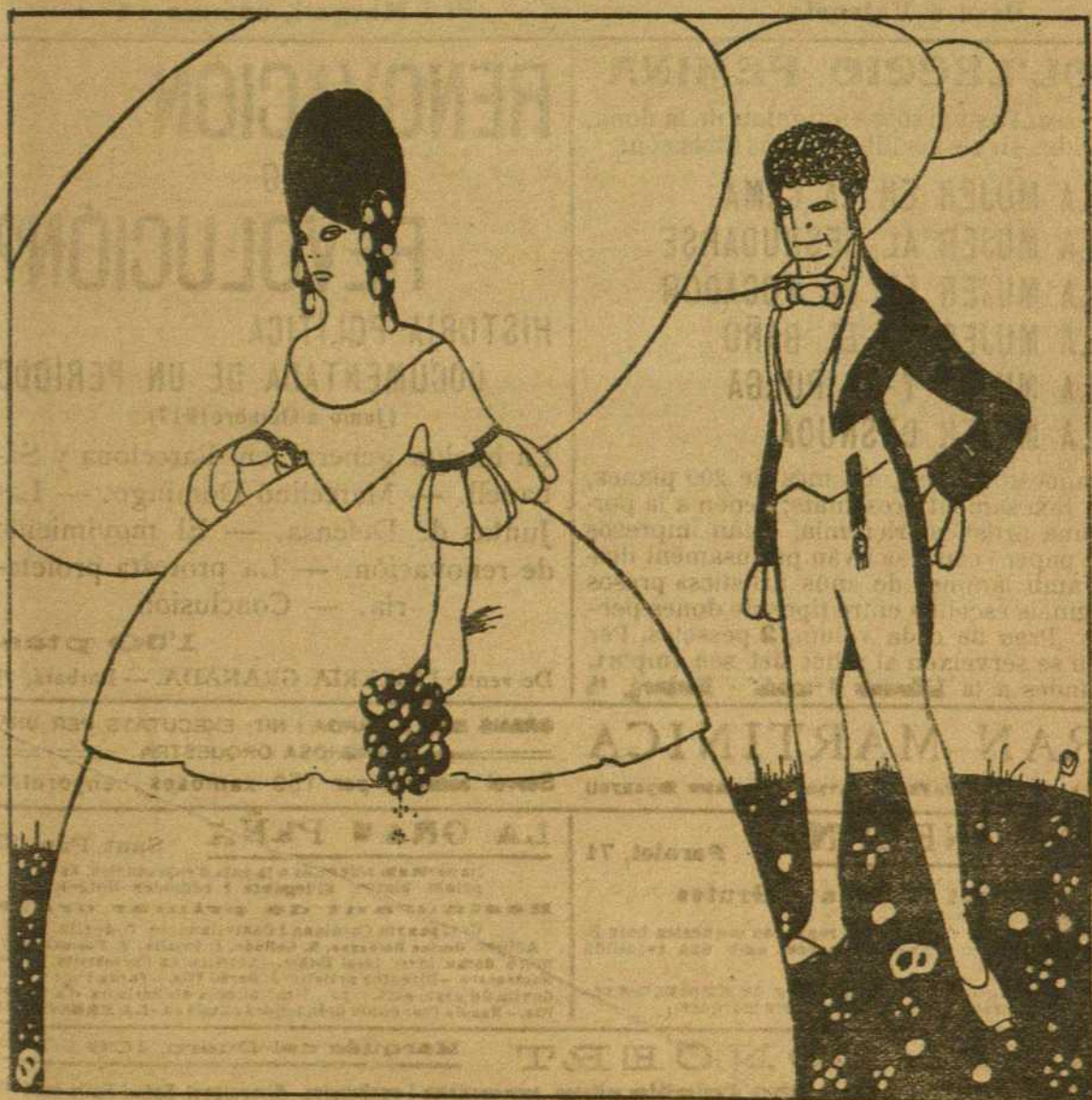

PUIG

—Per vostè, senyoreta, sóc capaç de fer un poema gros, molt gros...
—Amb que me'n faci un de petit, m'acontento.

LA CASITA BLANCA

Habitaciones amuebladas con gran confort
Higiene moderna Abierto día y noche
Calle Bolívar

PRINCIPAL PALACE

Succés dels espectacles istil
GRANDE TAVERNE DE PARIS
Aperitif-diners-soupers Tabarin
Lloc fresc i còmode

CALÇAT A PLACOS

de 1'50; 2; 2'50 o 3 pessetes setmanals

Al comptat, preus de fàbrica

CALÇATS **"Regencia"** Boqueria, 18.—BARCELONA

Casa a Valencia

Pí i Margall, número 14

COL·LECCIO FEMINA

Interessant estudi sobre intimitats de la dona, recollides en els sis llibres quins títols són:

LA MUJER EN LA CAMA
LA MUJER AL DESNUDARSE
LA MUJER EN EL TOCADOR
LA MUJER EN EL BAÑO
LA MUJER Y LA PULGA
LA MUJER DESNUDA

Tots aquestos llibres, de més de 200 planes, estan luxosament presentats; tenen a la portada una artística tricromia, estan impresos sobre paper «couché» i van profusament il·lustrats amb làmines de «nús artístics» presos d'originals escollits entre tipus de dones perfectes. Preu de cada volum, 2 pessetes. Per correu se serveixen al rebut del seu import. Demandes a la **Libreria 8-10-12 - Barri Gòtic, 13**

RENOVACIÓN

O

REVOLUCIÓN?

HISTORIA POLÍTICA

DOCUMENTADA DE UN PERÍODO

(Junio a Octubre 1917)

La huelga general en Barcelona y Sabadell. — Marcelino Domingo. — Las Juntas de Defensa. — El movimiento de renovación. — La protesta proletaria. — Conclusión

1'50 ptas.

De venta: LIBRERIA GRANADA. — Barbrá, 15

GRAN MARTINICA

CARRE DE ABAD ZAFONT Davant del teatre Espanyol

GRAN BALLS TARDÀ I NIT, EXECUTATS PER UNA

NOMEROSA ORQUESTRA

Servei concertat per 150 xamosos canyoretas

GRAN INFERN

Paralel, 71

Cabaret de Moda - Grutes

Grans balls tarda i nit per una reputada orquestra baix la direcció del mestre senyor Caparrós, amb una escollida troupe de varietats.

30 xamosos tabulistes. Servei a càrrec de simpàtiques camareres. Restaurant. Lloc de les millors marques.

LA GRAU PENJA

Sant Pau, 83

Importants referències a la sala d'espectacles. Espai plaer. Elegants i còmodes llocs.

Restaurant de primer ordre

Compagnia Catalana i Castellana de Vodevils
Actors: Gustau Bonagosa, M. Galià, J. Peralta, T. Pascual. — Primera dama jove: Ideal Esther. — Actrius: La Coriohesita, Telma, Zentenebra. — Director artístic: J. Barà Vila. — Tarda i nit un vodevil de gran èxit. — Gran succés de Edelmira «la Española». — Muxelo Uter colos dels tenors catalans. — LA FRESCALES

ROYAL CONCERT

Programes extraordinaris i variats. — Dels d'apassionats artistes, compositors i executants. Atencional Entel Entel cada dia

FOLIES-BERGERE

El music-hall més important d'Espanya

Gran èxit de les aplaudides artistes:

Zelima, Pilar Mata, Balbina Valverde,

Maria Calderón, Caridad Delmante, Conchita Mora

LES OLAF

LES GARI USET

Redacció i administració: Barba, 15, llibreria
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. Ptas. 2
Estranger,
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCINOCTAMBULIA

EL SINDICALISME I LES VARIETES

«*La Carolina*.—Durant una funció de varietés, el públic, compost en sa major part de miners, demanà que les artistes se despullessin. S'armà un fenomenal escàndol, i la policia detingué alguns dels cridaires, emportant-se'ls a la del·legació. Els altres apedregaren el teatre disparant alguns trets. Intervingué la guàrdia civil donant càrregues i fent varies detencions.

«Els miners exigeixen la llibertat dels presos, amenaçant en cas contrari amb declarar-se en vaga.»

Així, escuetament, sens afegir el més lleu comentari donaren la notícia no fa gaires dies els grans rotatius.—Aquest és un tema que sembla dels prohibits per la Lliga del Bon Mot.—Ningú glosà el fet, cap escriptor sindicalista analitzà el dret dels treballadors a declarar-se en vaga per mor d'unes senyores que no s'han volgut treure la camisa en public, quan deuen fer-ho cada nit en privat, sens altres testimonis que el Sant Cristó, que en aquest cas és una mena de Sant Cristó gros o de Sant Cristófol nano.

Ja tenia raó en Fernández de los Ríos quan deia que el sindicalisme agrari andalús era més temible que el català! A veure si aquí, amb tot i haver tingut vagues generals i estat de guerra i censura militar, i governadors que van i venen a Madrid, hem arribat en això! Fins ara, al menys, quan a un miannya o un paleta se li ha ocorregut cridar des d'una taula del Moulin Rouge: «Que es tregui la camisa! Que remeni una anca! Que balli la rumba d'esquena!» i altres mots gràfics per l'istil, i la interpellada no s'ha dat per entesa, o li ha correspost amb aquell geste expressiu de que es parla en una escena de *Don Faume*, s'ha contentat amb retornar-li en justa correspondència o li ha contestat: «Vina que me la... entretindràs, lloro!», però no saben que s'hagi apedregat cap local ni que la policia hagi hagut d'intervenir.

Diguin ara vostès que és fàcil de resoldre el problema social! Que demà vingui En Pestaña, que és un home de *idem*, i se li ocorreixi que si al Paral·lel

detenen a un obrer per haver exigít que l'Ideal Fillette exhibís el llombrigo, s'ha de declarar el boycott al local, i ja hi som! Vindrà la Federació Patronal de cupletistes i ballarines, el lock-out, el tancament de locals, la ruïna de la indústria, la misèria de moltes famílies, la fam dels autors de cuplets, què se jo! Començaran els disturbis, ens tornaran a posar l'estat de guerra, i, és clar, com que elles no voldran obrir el local, no ens l'aixecaran. De Madrid vindran uns quants corresponsals especials, faran enquestes, tornaran allà, faran entrevius amb la Chelito, consultant-li el cas, la *señá Antonia* escriurà un article al *Sol*, en defensa de la classe...

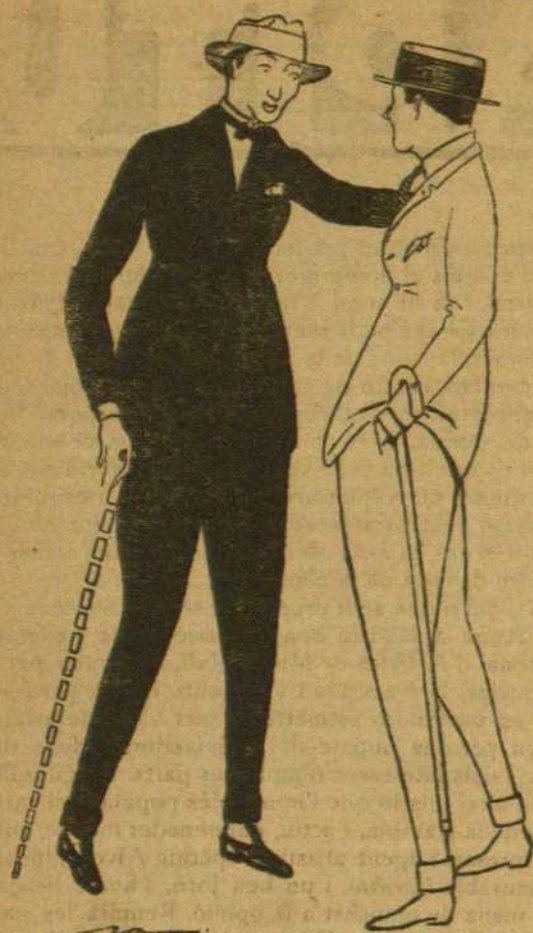
Ai, qui n'una se li prepara al senyor Sánchez Toca! Anirà a Madrid una comissió de la Federació Patronal d'Artistes de Music-Hall, integrada per la Frescales, la Nacarina i l'Angelita Ero, i, per fi, un dia es convindrà sotmetre el plet al laude arbitral d'una persona imparcial i coneixedora a fons dels drets i dels interessos d'ambdues parts. Ningú millor per a aital missió que l'home més popular del carrer Nou de la Rambla, l'actiu, emprendor mestre, autor i empresari i agent artístic Copèrnic Alver, l'incomensurable *Gordito*. I un bell jorn, l'home llençarà una mena de manifest a la opinió. Reunirà les parts ofeses, farà fer un Estatut del treball cupletístic, i tothom tornarà al seu respectiu lloc, mitjançant un augment a les artistes per la disminució de roba, augment que, com és natural, es compensarà pujant un ralet les consumacions ordinaries i dos les especials, però, en canvi, així com ara d'un sopar te'n fas deu duros, d'aquí endavant te'n faràs quinze. Del cantar cuplets prohibits pel sentit comú no dirà res l'Estatut i seguiran cantant *por los siglos de los siglos*.

El dia que això sigui, els diaris faran una edició extraordinaria, es cursaran telegrams de felicitació, i al Principal, els noctàmbuls organitzarem una funció en honor del *Gordito*. En lloc de pronunciar un discurs donant les gracies, en Copèrnic, que coneix son públic, quan tots diran: «Que parli!», ens farà la *pulga*, com aquella tarde memorable de «La Buena Sombra». I després, quan el felicitarem per l'èxit ens dirà a cau d'orella:

—Quin truco, nois, quin truco!

RETALLET

En la ciutat, com a fora,
la minyona de servei
sap tan com la llevadora.

—Jo sóc un fresc. Tot m'ho tiro a l'esquena.

—Doncs jo dec ser un calent, perquè faig tot lo contrari.

RECOMPENSA

La Mimi s'acabava de llevar; i és, per consegüent, inútil fer remarcar que no era gaire dematí. Mig adormida encara, la petita rosseta havia deixat relliscar als seus peus l'impalpable i transparenta camisa de crespó, i, després d'un cop d'ull satisfet al mirall que reflectava l'imatge radiosa de la seva carn jove i daurada, es disposà a pendre el bany.

Ja començava a tremolar sota la carícia glaçada de l'esponja, quan el timbre de la porta d'entrada tocà amb tal violència, que el cor de la Mimi li féu un saltiró, i obrí desmesuradament els ulls i la boca.

—Qui és aquest galifardeu que ve a importunarme?

A aquesta benvinguda formulada amb veu alta, respongué la serventa que, amb la porta ajustada, digué:

—Hi ha un subjecte que desitja parlar amb vostè.

Perquè la Julieta califiqués de subjecte al visitant, era necessari que el personatge tingués mala pinta.

Es això lo que pensà desseguida la Mimi, rumiant de quina manera podria demanar socors. Però ella tenia bon cor.

—Dóna-li deu cèntims, i que se'n vagi.

—Ja els hi he ofert, però ell m'ha enviat a passejar. M'ha dit que té de dir-li una cosa molt important.

Mimi pensà de sobte amb el seu pare, un home honrat que havia fet dues parts del seu temps; l'una la passava jugant al set i mig, i l'altra la consagrava a llocs especialment reservats a la xerinxola. Si era ell, l'excel·lent home podia enfadar-se de no ser rebut i causar un escàndol.

—Fes-lo entrar—diu ella tirant-se, amb gest nerviós, un *peignoir* sobre les blanques espatlles.

La criada desaparegué, i al cap d'un instant obre la porta per a deixar passar al visitant.

Una fetor, indefinible dintre la seva barreja, però endevinant-s'hi com element principal el perfum d'un alè fortament carregat de vapors d'alcohol, penetra dintre l'habitació. Mimi pal·lideix, es porta un mocador a la cara i s'enfonsa en un sofà.

Solament llavors tingué el coratge d'aixecar els ulls i vegé que l'home que tenia al davant no era el seu pare. Era un ser d'una brutícia traspasant tot lo que pot concebir l'imaginació humana.

Era inútil poguer endevinar el color primitiu dels cabells, de la barba, amb tanta grassa com hi portava. El seu rostre era un tint fastigós i gris. En quant a les mans, desafiaven tota descripció. No vull tentejar lo impossible.

Aquest personatge, amb una pose d'espera, mirava somrient a la Mimi.

—Senyoreta—digué amb un to ple de cortesia;—l'altre dia no va perdre alguna cosa?

I com Mimi, mig sofocada, no tenia ni força per a respondre, ell continuà:

—Comprenc que la emoció li impideixi de respondre, senyoreta. Doncs bé: no vull fer-la patir més. Dijous vaig trobar aquest bitllet, que jo li torno amb el papiro de cinc-centes pessetes que contenia.

Mimi, estranyada d'aquell acte, exclamà:

—Oh! Això sí que és ser pobre i honrat. Gràcies, bon home, gràcies. Julieta, dóna-li deu duros!

Però l'home branda la testa i afegeix:

—Jo no vull diners. Es una altra recompensa la que jo vull demanar a la senyoreta; per ella no serà res, i per mi moltíssim.

Mimi s'havia aixecat d'un bot, inquieta:

—Doncs, què voleu?

—Permeti'm donar-li una abraçada.

I l'home allargava els braços amb aire suplicant. Però Mimi ja havia desaparegut. Se la sentia a una altra habitació, cridant desesperadament:

—Dóna-li les cinc-centes pessetes, Julieta, però que se'n vagi!

I reconduint al burillero tot idiotitzat, la gentil criada li digué a cau d'orella:

—Aneu, amb aquestes cinc-centes pessetes, a pendre un bany i a fer-vos afeitar, i torneu, car jo vos asseguro que amb el diner que vos sobrarà tindreu tantes abraçades com voldreu, i encara vos en sobrarà per a donar-me una propineta.

SINCERITAT

La senyora Ramona es moria. Rodejada de ses nebodes—en tenia tretze—rebia la extremaunció, doncs el metge havia dit que el seu mal no tenia remei.

I mentre el capellà resava llatinades, un xic astorat de veure's on es veia—l'acció, una casa de meques,—i l'escolà mirava a las *pupilas*, aquestes sanglotaven apenades, doncs no en va la senyora Ramona les hi havia donat carrera.

La senyora Ramona tingué un moment de llucidès i aixecà el cap.

—Pare... Pare... Això amb què m'unta, què és?

A lo que respongué el capellà:

—Filla meva. Això són els sants olis. T'els poso al front per lo que pecares de pensament. T'els poso al pit, per lo que pecares d'obra. T'els poso a la boca, per lo que pecares de paraula...

La malalta interrompé:

—Es a dir que només m'els posa on s'ha pecat?

—Sí, filla meva, sí!

I llavors digué la senyora Ramona, amb aire decidit:

—Doncs... aquí... fiqui'm-hi tota l'ampolleta.

I no sabem quin lloc senyalaria, doncs el capellà se n'anà fent creus, i l'escolà encara riu...

GALERIA DE GENT DESGRACIADA

EL QUE VA NEIXER AL REVES

Ja deuen saber tots vostès que hi ha vèries maneres de néixer. No es poden triar, però hi han vèries maneres de néixer. Hi ha qui neix amb la flor més avall de l'esquena.

Hi ha qui neix com tothom, que és la manera més trista de néixer. Hi ha, també, qui neix al revés, que si no és una cosa molt alegre—sobretot pels pares,—sempre resulta original. I això de la originalitat val mitja vida, sinó la val sencera.

Aquest home que avui figura en la nostra «galeria» era d'aquests últims, dels originals, dels que han nascut al revés. No s'ha pogut saber en quines estranyeses d'aquelles que fan tocar ferro a correuita pensava la mare—una bona senyora molt de sa casa—durant els mesos d'incubadora.

Lo cert és que va néixer el noi al seu temps, però en una hora intempestiva. Que ningú hi va tenir res que dir, si no és allò: *Té tota la cara de son pare*—paraules que mai han sigut una garantia pel marit,—i allò altre de: *Aquest nas és de la mare*, i té una retirada amb l'oncle d'Amèrica, i tot lo altre que és de compromís en semblants casos. Li van posar Antonet, perquè un nom o altre li havien de posar, però la gent, així que va créixer i va caminar, parlar i aprenqué altres excessos, va oblidar l'Antonet i li va dir Antonieta.

Això s'ha d'explicar, s'ha d'aclarir. El noieta no jugava a cops de pedra, ni a cops de punys, ni esta-

va per a cops de cap mena. Treia una veu de noia romàntica, de tiple, de flauta, que no sabia d'on la treia. Tenia una manera de gesticular i de posar els ulls en blanc i de sospirar, que feia fredat. Li agradava jugar «a nines», «a cou-dinar», «a saltar a la corda» i a tots els jocs que demanen faldilles, que era un escàndol.

I va seguir creixent, com tothom, i amb ell creixien les malestrugues aficions. Es perfumava com una cupletista, no fumava, no bebia, i anava amb molt males companyies.

El volgueren casar, però ell no estava per a casos. La sola idea de ficar-se al llit amb una dona—amb una altra dona,—l'esgarriava. Ell era enemic del matrimoni.

Fins que un dia el pare, que era un capità de la guàrdia civil, que, de tan aspre, raspava com el paper de vidre, el va trobar, junt amb un altre paio molt estrafalari, en una situació de les que demanen tovallola i aigua calenta, i als drames de l'Echegaray solen acabar malament.

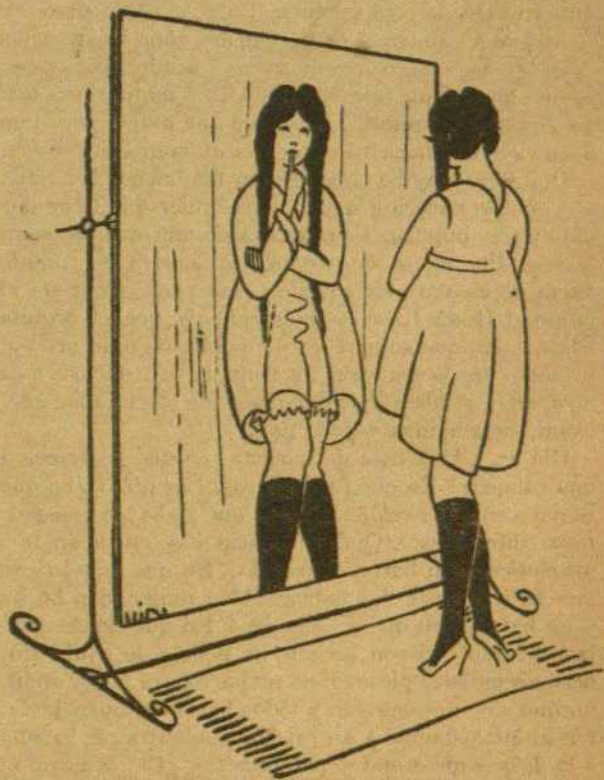
Crits, guillada del foraster, que tampoc estava per cops, escàndol, desesperació.

I el pare, el guàrdia civil, s'exclamava:

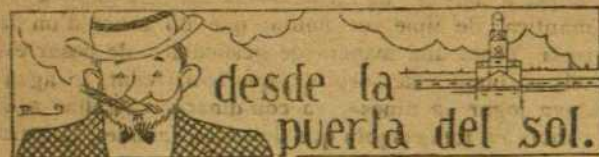
—I a mi que m'agraden els homes amb uns «ronyons» així!—extenent els braços.

I el fill, el nascut al revés, posant els ulls en blanc:

—Ai, papà; i a mi també!

—Ai, ai! Per què m'haurà dit la mamà que quan jugui amb en Pepet no em deixi amagar l'ou? Això jo no ho sabia...

Noticias frescas y garantizadas, que con permiso de la Autoridad y licencia casi eclesiástica nos remite nuestro epicúreo Buendía y Gassol desde los mardiles.

Día 24.—¿Un piel roja en qué se parece a lo que en decimos forrellat? Pues en que es un *ser-rojo*. Un colmo: estar alumbrado y a obscuras. Los tiempos han cambiado que es un contento. Antes badábamos con la bomba del «torín» y ahora con los aeroplanos de Turín. Un amigo mío, que es inventor a ratos extraviados, se ha empescado un monoplano extraplano de bolsillo que hará rollo. Lleva un motor de una yegua (es tan menudo que de un caballo tiene demasiado) y sólo le falta el volar. El inventor, que tiene una cabeza como unos tres cuartanes, busca la manera y no cae. Se lo diremos a Feliu. Este cae de seguro.

Día 25.—¿En qué se parecen las meucas, los toreros y los alguaciles? Pues en que citan. Una señora que tira los naipes y se dice doña Aurora Bo Real, me ha dicho que subirá Dato de golpe y vuelta y que ya cale que haga el ojo vivo si quiero ser gobernador. Diez kilos ¿en qué se parece a una ladrona? En que una *arroba* y la otra también. Pues, sí: yo quiero ser gobernador, aunque sea por medio año. Estoy a las cajas y si no hago la cabeza viva tendré que empeñarme hasta una colección de «La Vanguardia» que me sirve de trapuntín. ¿Por qué una mujer alegre no puede ser bailarina? Porque las quieren *con-formas*.

Día 26.—Hoy he conocido un fenómeno. No riais, no, que no encero a nadie. Una mujer que tiene dos ojos y tres pupilas. Es mestresa de una casa de sombreros. Por cierto que conocí a Clapera de cuando hacía de eseolar. Es aquello: ¡las vueltas que da el mundo! (Esta frase es más ridícula que el profeta Elías.) ¿En qué se parece yo cuando hago un pedo al urinador de la estación de Culera? En que *se mea escapado*. ¿Saben Romanones? Ha declarado. Total, cara ajadas y poco pan.

Día 27.—Una casa de señoras ¿en qué se parece a una calajera? En que hay floreros. Los niños ¿en qué se parecen a las relojerías? En que se hacen *con-posturas* diferentes. ¿Qué diferencia hay entre un farmacéutico a un baturro mudado? En que aquél tiene una botica y éste dos boticas. Una mujer bien hecha y un barco, ¿en qué se semejan? En que tienen ¡calado! Me ofrecieron ser jefe de policía de aquí bajo, pero no me hizo pieza. Esto no hace para mí tararán, porque soy un buen Jan y todos harían el buen Jesús. Un golpe achampé a un ratero, y mientras le llevaba a la delega me afané el patatómetro. ¡Ca, sombrero!

Día 28.—Hoy he hecho un negocio como Roberto con las cabras. Me he empasado diez céntimos, y que de qué qué la diño. Suerte que ha venido un médico a corre cocida y me ha sacado la pieza. Luego

me ha acanado un duro. Qué negocio, ¿eh? Un nabo por diez céntimos! Se lo haré pagar a Mella, pues leyendo su Pensamiento me he ennuogado. Ahora que hablo de Mella: yo, cuando como dos plátanos, ¿en qué me parezco a los sillones del Principal? En ¡que como-dos! ¿Y una hiladora al pollo narigudo Illa? En que siempre *va-hilando*. Recados a Payés y Rueda y a Batalla, las dos atracciones de la Casa Grande.

Día 29.—¡Qué raspa! ¡Qué curvas! ¡Qué salero! ¡Qué salero ha roto sirviéndome el bacalao a la hojadelata! Venía derramando sal. La mestresa le ha dado los cuartos. ¿Qué diferencia hay entre un barat en la pescatería y don Alfonso Sala? En que éste es Sala y aquél... *al-cova* (!). He constituido el Sindicato de los reporters biliosos. Ahora como ahora y por ahora, estoy solo. Pido las 40 horas como los capellanes, caliqueño obligatorio y unos calcetines sedáceos. Avisen a Figuerola si quiere ser de la colla.

Día 30.—¿La pared más sabia? Pues la pared maestra. ¿Y el líquido más cruel? El alcohol desnaturalizado. ¿Aún os hace discursitos Amadó? Os plaño. El que va dos horas en tranvía ¿en qué se semeja al que compra un frac por seis pelus? En ¡que va-rato! Hoy he presentado mis bases. No sabía a quién enviarlas, y al cabo de abajo me he decidido a darlas al sereno, que parece muy como cale. Recaditos a Llopis, que será tres meses más personaje. ¡Qué leche!

Día 31.—Hacia un gavadal de días que no garlaba de mis conquistas. Hoy me eructa haceros saber que he hecho una menor de casa el Ancho y que estoy tan encatalinado, que me caso, me caso en Judas, haré un golpe de cabeza. Se llama Pura Destajo y es nodriza, aunque inocente como un eco de «El Gráfico». A mi Destajo, dida, la quiero como el pez a la pez, la cigarro a la cigarra, la chocha al chocho... Nada; que estoy torrefacto, y ya lo sentireis a decir. ¡Ah! Y no lo hagis correr, que si se entera Boy lo mete en eco, y esto ni en barrila.

CAMPEROLA

Era que n'era una dona
que si algún cop li prenien
quelcom, s'ense dar-se'n compte
deia, i la gent ho sentia,
m'han afaitat... una escombria,
o un gall, o un parell de mitges.
Cap a darrers de Setembre,
en sa figuera hi havia
una figa secallona
que Déu n'hí do si en plovién!;
el cas fou que la quitxalla
va cruspír-se-li cert dia,
i al notar-ho la mestressa
de fruita tant escollida,
indignada s'exclamava,
i a n'els veíns i veïnes,
cridant, va dir-los:—¡; Es barra;
m'han ben afaitat la figa!!

GAMBANT PEL MÓN

AMOR D'ORANGUTA

Venècia, amb el seu carnaval, m'absorbia tot el temps. Aquell matí, al sortir d'un ball de disfresces vestit d'orangutà, vaig pensar en donar una sorpresa a la meva aimada clandestina. Per més sort havia sapigut que el seu marit sortia de viatge.

Al veure'm, la serventa s'espantà fins donar-me a conèixer, i llavors em digué que el senyor s'estava al menjador desdejunant golafrement. Baix la meva insistència, confiant amb lo taujà que era el seu amo i desitjosa de fer també brometa, anà al quarto de la meva casadeta i li digué:

—Senyoreta, hi ha un orangutà que desitja parlar amb vostè.

—Un orangutà?—preguntà ella tota esverada.

—Sóc jo, querideta meva—vaig dir tot entrant.—He sapigut que el teu marit marxava a viatge i he vingut de pressa, boig d'amor, sense ni tan sols haver tingut temps de treure'm el disfraz del ball. Oh, la meva tendra adorada! Jo em llenço als teus genolls i et cubreixo de besos apassionats!

—Imprudent! El porc del meu marit encara és aquí. S'està afartant. Sento els seus passos i de segur que ve a donar-me l'adéu. De pressa, reiet meu, amaga't, segons la tradició, dintre d'aquest armari.

I al cap de poc ja sentia al meu banyut que deia:

—Aquí em tens a punt de marxar i a punt de solfa. Però ves quina cosa més estranya: en veient-te voluptuosament agegada dintre l'altar conjugal, em sento tot trasbalsat.

I es veu que la devia abraçar com un gorila, perquè les fustes del llit cruixien sorollosament, mentre se sentia la seva veu ofegada, com si la tingués en un lloc que no el deixés respirar.

—Només em faltava això perquè se m'escapi el tren. El teu vestit de nit m'esvera els desitjos. El foc del gust m'encén els sentits i no puc resistir a la dolça temptació de donar-te un adéu ben tendre.

—Però, espòs meu, pensa que tens de marxar...

—En dos minuts estaré llest. No perdem temps.

I fins a dintre l'armari arribaven les harmonies del *somnier*, com si es befés de mi. Menos mal que la cosa fou ràpida. Al sentir-se tancar el cancell, ella m'obrí l'armari, retornant-me de l'asfíxia a petons.

—Vina, angelet meu. El meu marit acaba de marxar, després d'haver-me imposat l'horrible suplici del deure matrimonial.

I jo, buscant, entre tant, els viaranyos que exciten els nervis cloròtics, li deia:

—Pobra màrtir! Amb l'ull encastat al pany de l'armari he assistit impotent a la terrible escena de l'amor a gran velocitat. Dintre la seva precipitació garrina, el teu odiós maridot t'ha abraçat sense ni tan sols treure's el barret ni deixar anar el maletà. Oh! l'orripilant visió! Jo tremolava de fàstig dintre la meua pell d'orangutà.

—Pobriíssó! Fica't al llit desseguit i vull oblidar-me'n dintre dels teus braços, retrobant els grans impulsos del veritable amor. Vull que sigui un amor selvatge. No et treguis el disfraz, i em farà l'afecte de què em trobo allà... allà lluny... ben lluny, en mig d'un bosc africà, emportada per un gorila calavera a través dels arbres milenaris. Em vull sentir posseïda per una d'aquelles bèsties menys bèsties que la bestia del meu marit.

Disposat a portar-me com un verdader gorila, d'un brinco salto al llit, quedant de quatre grapes, i essent aquesta la posició més adequada per a donar realitat a aquell idíl·li bestialment agradable.

Quan tots dos grinyolàvem còmicament, s'obrí la porta i aparegué el marit, que se li havia escapat el tren. Passada l'estupefacció, exclamà:

—Què veig? La meua dona espeternegant de voluptuositat als braços d'un orangutà! Ah! Ja comprenc! Aquest animalot es deu haver introduït a casa per la finestra i amagat per algun recó haurà assistit al tendre despidó que he donat a la meua dona. Mireu que és extraordinari que aquests animals tinguin un instint d'imitació tan desenvolupat.

I a cops de paraigües em va fer saltar per la finestra.

FAUNE VELL

Ha començat la fresca, i amb ella, el reviscolament dels nostres escenaris del districte quint. Ha romput la marxa el veterà «Alcàzar», que inaugura fa dos dissabtes la temporada d'hivern. Doncs? Moltes i molt maques. D'estrella, la Jesusilla Unamuno, cupletista intel·lectual; l'Iris, que és capaç de fer-nos passar, si vol, per tots els colors del seu nom; la Charito, que no és la Samaritana, però que té gràcia i uns ulls molt caïos; la Nineta—ai, nineta del meu cor!—la Matilde Pierres i una colla més.

A l'«Alcàzar» feia falta una dona que fes cridar: «Ai, lladreta! no ens facis patir més, que em trenco!», i altres frases castices per l'istil, i l'han trobada en la Granito de Sal, aquella dona estúpida que té més admiradors que en Lairet i en Marcellí Domingo plegats. Des de que la Granito de Sal rumbeja a l'«Alcàzar», a l'establiment de davant, o sigui al *Brigida-Palace*, ha augmentat la clientela de tal manera que han hagut de comprar mitja dotzena de bidets nous.

Els Perezoff, al «Folies Bergère», han presentat aquesta setmana dos números *charlotescs* que porten per nom «Charlot mozo de café» y «La nifia traviesa contra Charlot». Son dos números entretinguts, de molta originalitat, plens de trucs graciosíssims i executats amb una extrema propietat. Finida la seva actuació, en Juanito els ha substituït per partida doble amb els Olaf i els Gari-Uset, dels quals parlarem en la crònica vinenta.

La setmana passada varem prometre parlar de la simpatiquíssima Conxita Mora. Aquella noia és irresistible. S'haurà de fer fer una pòlica de segur contra la mossegada imprevista. Si no troba cap Companyia que li faci i s'ho deixa fer, li farem nosaltres.

A la «Gran Peña» canta el Musclaire, canten i ballen les Tenip, i roba cors la Edelmira la Española. I, per si això no és poc, hi ha la nostra Frescales i una companyia de vodevill que fa riure més que una sessió de l'Ajuntament. Què volen més?

Al «Monte Carlo» treballa l'Antoñita Costa i les papitesques germanes Tenip.

Dissabte passat es reobrí l'«Edén» amb la Goyita, un francès que es diu monsieur Mano—quin *mano*!—que fa manipulacions, i la popularíssima, simpàtica, atrayenta i catalanòfila Goyita. Dimecres pròxim ressenyarem l'«Edén» com se mereix, doncs dissabte era tan plé que no trovarem puesto. No podem fer millor *réclame* del èxit d'inauguració.

Saben aquella xicoteta del «Refeclorium», la Pilar Alemany, de qui varem parlar fa unes setmanes? Ha estat al «Goya», molt ben acollida pel públic que l'ha rebuda amb merescuts aplaudiments. Nosaltres, que varem predir que aquesta noia arribaria a brillar en el cel *varietinesc*, senyalem l'èxit amb un xic d'orgull per la nostra part.

Per a finir: A «Eldorado» segueixen treballant amb èxit els Bery-Frey. Ara canten una bonica i graciosa sardana titulada *Apa, minyons!*, lletra d'En Aniesa i música d'En Berdiel i En Butet. Molt bé, simpàtic Frey i gentil Bery. Consti que tots dos ens agraden de berys. Perdonin el xisto *mauserisable*.

En el mateix teatre he debutat la Lopetegui, senyora molt guapa i ben feta. Li mossegariem el clatell, per lo menys.

LA RATLLA

Un home que es casa havent de fer freqüents viatges, és un candidat a marit desgraciat, i encara més quan aquest home està en la necessitat de tenir, per a els seus negocis, un secretari particular.

El senyor Bartomeu era un d'aquests sers desgraciats. Obligat, pel seu negoci de botons de calçotets, a sortir de viatge dos o tres cops al mes, la seva respectable muller, que tenia uns vint-i-set anys i era una matrona revinguda, s'assentava a un balancí i començava a mirar al sostre...

El mirar al sostre, en una dona que té el marit a fora, és mala senyal. Es senyal de què el voldria tenir a dintre. I com que s'estaven al carrer de Sant Pere més Baix, que és el carrer inofensiu per excel·lència, on no hi cap aventura amorosa possible amb cap vel, la dona, com a darrer recurs, va haver de tirar-se al dependent que feia les factures.

Primer el va cridar per a què li enfilés una agulla, el xicot li va enfilar, i amb això es van enfilar tots dos no sapiguent com, després ella ja va entrar al quarto on ell treballava, començant a gastar-li bromes, prenent-li els papiers de damunt de la taula, fins que, per fi, En Tonet, es va formalisar:

—Miri, senyora; deixi'm treballar tranquilament, que aquestes bromes poden acabar malament, i hi han vegades que de les bromes es passa a una altra cosa.

—Vostè no és capaç d'això!—digué rient la senyora del senyor Bartomeu, per a acabar d'engrescar-lo.

—Miri si sóc capaç, senyora, que vaig a fer una ratlla al mig d'aquest quarto, i si vostè la passa, jo li asseguro que no li responc de mi mateix.

I En Tonet agafà un troç de guix, traçà una ratlla a terra, i apenes ell l'havia acabada, que ella saltà per damunt com una nena quan juga a la corda, sinó que llavors van ésser tots dos que varen saltar i ballar, i altres coses que no s'expliquen, però que es comprenen molt fàcilment.

El fet va ésser presenciat per un nen de tres anys que tenien, i quan, al cap de sis dies, tornà el senyor Bartomeu i entrà a veure al seu dependent, el nen, veient la ratlla famosa, que encara restava visible, agafà per una cama a l'autor (?) del seus dies i cridà:

—Papà, no passis la ratlla, que En Tonet et pegarà una pallissa com li va fer l'altra tarda a la mamà!

—Com ha sigut que et dediquessis a n'aquesta vida?
—Noi, la gana...
—La gana... de què?

PI CAPLETS, ADVOCAT

Va venir a Barcelona a estudiar, perquè al seu poble no hi havia qui el fes treballar. Havia sigut ja aprenent de vuit o nou oficis, en cada un dels quals permaneixia vuit dies.

—No vull fer aquest ofici!—deia a casa seva, plorant i pantejant. No vull ésser sabater! Vull fer de paleta!

Als vuit dies, nova catàstrofe.

—No vull fer de paleta! Vull ésser rellotger!

Després d'haver agotat ja tots els oficis que hi havia al poble, va dir que volia estudiar.

—I de què vols estudiar?—li preguntaren els seus pares.

—Per advocat! Es una carrera que només es treballa dient mentides!

I cap a Barcelona l'engegaren. *Bueno*, sembla que no, però als dotze anys justos d'haver començat la carrera, va poguer finir-la, va casar-se amb una xicota que no servia per a res, però que havia estudiat piano i que tenia pretensions, i va haver-se de ficar a casa un germà d'ella, més gandul que un bolxevic i més ase que un diputat *cunero*.

—En aquest món,—va declarar solemniament al dia següent del seu casament,—val més donar enveja que llàstima. Per això he montat el despatx amb tot el luxe que m'han permès les meves forces financeres; ara només falten els personatges, del moment que tenim la escena disposada. Així, tu, Manel—digué al seu cunyat,—faràs de *groom*, ja que no tenim diners per a pagar-ne un. I tu, Laieta, estaràs al saló fent el paper de clienta. Ja veuràs que anirà bé!

I En Juanito Pi Caplets es quedà tot satisfet, com si hagués inventat el moviment continuu.

La seva dona, seguint les instruccions rebudes, es vestí amb la millor roba que tenia, s'assegué al saló i esperà que truqués el primer client.

I va passar la tarda, i l'endemà, i l'altre, i res. No compareixia ningú.

Per fi, al quart dia, un senyor respectable, amb una grossa cartera de pell, trucà, demanant pel senyor Pi Caplets.

—Sembla un bon client!—pensà la senyora Pi Caplets.—Què serà? Una estafa, un divorci, una violació, un abús de confiança?

I, dirigint-se a ell:

—No hi ha molta gent, aquesta tarda!

—Ah!—respongué molt afectuosament el senyor.—N'hi acostuma venir molta?

—Ja ho crec! Tè molts assumptes!

—Fa poc que exerceix, oi?

—Poc temps, però és molt conegut! Es un home molt lleig! Un xic car, mes molt actiu...

—Ah! Es car?

—Quinze pessetes per consulta...

—Ah! vaja...

—...Això per les consultes ordinàries, però pels plets difícils hi han honoraris especials... es compren...

—Es natural.

—Sempre és preferible pagar més car, però sapi-

guer que un té confiat els seus interessos en bones mans...

En aquest moment sortia En Juanito Pi Caplets.

—Qui és el primer?

Ella entra desseguida.

—Noi! em sembla que deu ésser un assumpte molt important! I no s'ha espantat de les minuts que jo li he dit!

Deixaren passar un quart. Ell féu sortir la seva dona per una altra porta i aparegué novament a la sala d'espera.

—Vol fer l'obsequi?

El senyor va fer un signe negatiu.

—No cal que es molesti. Venia per la qüestió de la contribució nova que s'ha decretat per als advocats. Sóc l'investigador... Desitjava sapiguer la tarifa de les seves minuts, però, enraonant amb aquella senyora amb què vostè acaba de parlar, ja m'he enterat... No vull molestar-lo més.

En Juanito Pi Caplets va caure en basca i va estar sis mesos malalt, amb les febres de Barcelona.

PETITS DIALEGS, CAÇATS AL VOL

Una xicota molt prima, encara que molt bufona, baixa del tramvia. Un passatger galant li diu:

—Quin primor de criatura!

I ella, sofocada, respon:

—Si no estic més grassa, quina culpa en tinc?

Un jutge pregunta a una raspa que fa de testimoni:

—Promet dir la veritat? Bé... digui, doncs. Vostè, què sap?

—Cuinar, fregar... i un xic de planxa...

—Si em morís, amic Rafel, vindries al meu enterro?

—Amb molt de gust, senyora Lluïsa...

Parlen dues feministes. La vella diu:

—Quan triomfi el feminisme, serem diputades, i, com els homes, inviolables...

—Això, no!—respon la jove.

En una sabateria. La mare, una pobra dona, compra unes sabates per a el bordegàs.

—Quin número gasta el nen?

—El número 1.

—I ara!

—Sí, senyor. Són les primeres sabates que li compro.

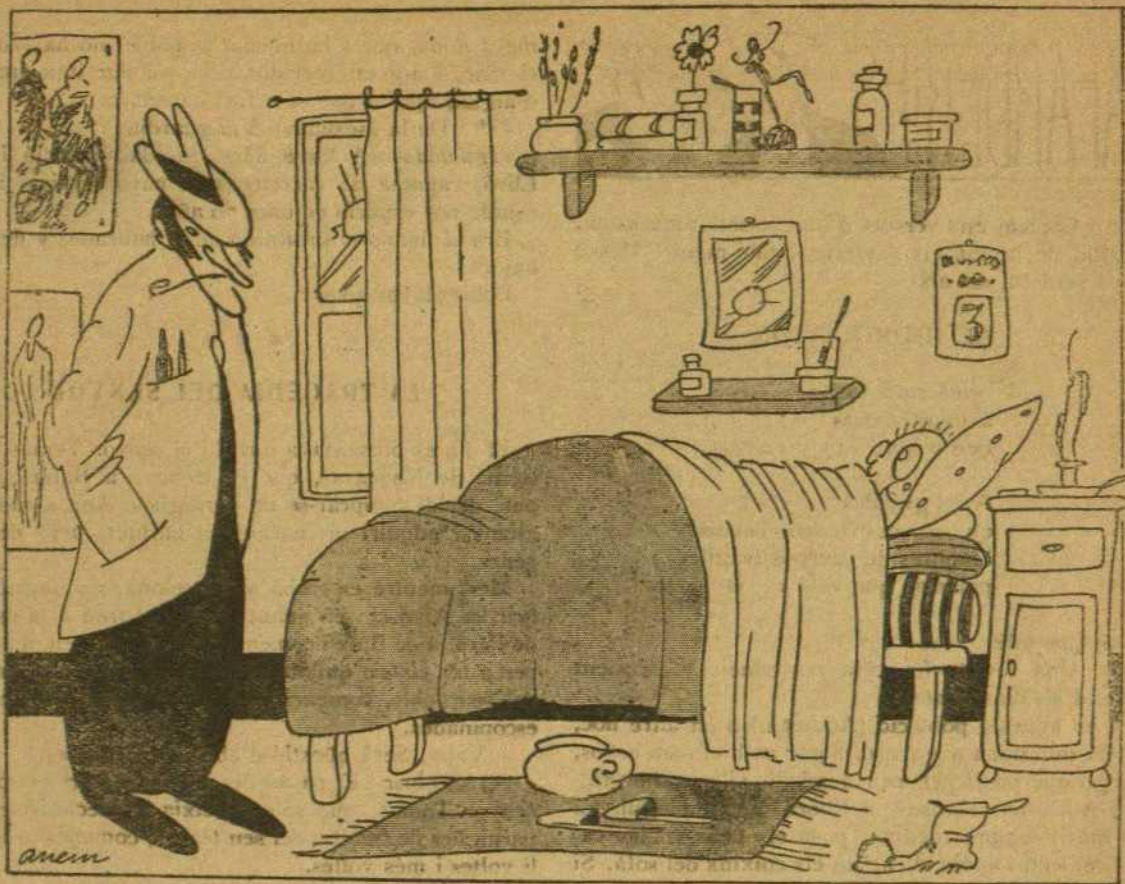
Entra el marit de puntetes, a les tantes de la nit, i... es troba amb sa muller que l'espera sentada al llit.

—Ai! Que tard que has vingut! Jo que no he volgut adormir-me fins que vinguessis!

—(I jo que no volia venir fins que dormissis!)

Una viuda, veient enterrar al seu marit:

—Gràcies a Déu que sé on passarà les nits!

—Que no vens, Pasqual? Vindrà la Pilar!

—Que vols que et digui. Es una xicota que em fa tres coses.

Diàleg conjugal.

—I t'atreveixes a mirar-me cara a cara?—fa ella.

—Psh! Veuràs! Un hom s'acostuma a tot!—respon ell.

La Madrona treu al nen—de bolquers—al carrer, malgrat el taro que fa.

—Com, Madrona!—fa una veïna. —Amb aquest fred treu el nen?

—Què sap l'àngel de Déu d'això de la temperatura?

—Aquest conyac és del dia que vaig néixer, senyor Maties.

—Caratsus! Si que és vell, senyora Elvira!

EL FRACAS

(Conte arbitrari)

En Carlets, ric, sol, independent, tenia la dèria de viatjar, i es passava els anys corrent d'un cap de món a l'altre. Mes, com que, per a córrer món, s'han de

conèixer idiomes o refiar-se de qui en conegui, En Carlets, trobant-se a Iokohama, va decidir llogar a un intèrprete, un minyó un xic ensopit que només sabia el francès, mes que a n'el nostre home ja li feia la servitut.

L'intèrprete, que es deia Gaston, lo primer que feia a l'arribar a una població, era cercar un hotel on s'hi llegís el conxabut retol: «On parle français.» Amb això ja estava salvat. Com que En Carlets de francès no en sabia una papa, En Gaston es feia explicar pels de la fonda lo més notable de la localitat i tot marxava com una seda.

Mes un dia, en un dels infinits viatges, En Carlets i En Gaston varen desembarcar en un port i anaren al millor hotel de la població. I quan el nostre heroi preguntà al seu fidel Gaston què és lo més digne d'ésser vist de la localitat, aquest restà mut.

—Què? No t'has enterat de res?

—Senyor! He fracassat.

—I això?

—Tal com li dic. En cap lloc de l'hotel he vist el lletreret de «On parle français». I tampoc l'he vist en cap establiment dels voltants...

I, esmaperduts, es feien creus de trobar-se en un país on s'ignorés el francès.

Res: que van desembarcar a Marsella.

*** Copiem uns versets d'una revista americana. Ja estan de broma els «aztecas», fills meus! Més o menys vénen a ser això:

AL HIDRO AVION

Aves ruidosas,
aves hermosas
que voláis, vais y volvéis.

Aves gráciles
que en vuestro seno lleváis
hombres de cuerpos frágiles
palomas que voláis... etc., etc.

Eh? Què tal?

*** Una revista francesa reproduïx el següent anunci d'un diari americà:

«Si en aquesta població (Atkinson) o en altre lloc, existeix una dona que pugui lligar amb el meu espòs, li prego que passi pel meu domicili, villa «The Hill-top», Atkinson. Kansas, a l'hora que li plagui. El meu marit sempre rondina, posa els peus en les cadires del saló i apoia el cap en els coixins del sofà. Si hi ha alguna dona a qui un tipó així pugui convenir, que vingui a passar alguns minuts amb ell. Si després de la prova li convé, que se l'emporti.»

Què són, al costat d'això, els anuncis de «El Diluvio»?

*** En el carrer de Sepúlveda (una casa de baixos i primer pis), hi ha instal·lada una casa de preu, que té, en la entrada, un rètol que diu:

«INSTITUT DE BEUTE MANICURE»

No està mal, lo de l'institut, i, per lo que es veu, sols deuen treballar amb la mà les operàries de la casa.

Això encara no té res de particular, doncs lo remarcable és que dalt de la fatxada s'hi llegeix un rètol que diu:

«CASA FUNDADA EN 1823»

Es un dato del tot definitiu.

*** D'un anunci de «La Vanguardia»:

«Señorita, para maniquí, busto 44, se necesita, etcétera.»

Això de pendre les xicotes a mida és una gran pensada. Així es garantitza la estretor.

*** En els banys, un fulano omple una ampolla d'aigua de mar.

—Que és per a purgar-se?—li preguntem.

—No! Es que un servidor és de fora, sap? I la

meva dona, que s'ha quedat al poble, no ha vist mai el mar, i ara un servidor n'hi vol dur una ampolla d'aigua, «per a què se'n faci càrrec...»

*** De la «sesuda» «Vanguardia»:

«Igualada.—A los 8 años de edad falleció Isidro Lloró, capataz de carreteras, a cuyo servicio había estado por espacio de unos 70 años.

Era el finado el prototipo de la honradez y del trabajo.»

Pobret! Tan jove!

LA TRAGEDIA DEL SENYOR TOMAS

El dia es presentava núvol i el senyor Tomàs, apotecari de Noucasas, que es trobava a Barcelona de pas, decidí comprar-se un paraigües. Anà a can Damians i adquirí un paraigües baratet, però de bon veure.

Mes, mentre es trobà a Barcelona, no tingué d'obrir-lo. Això sí: en quant baixà del tren a la estació de Peralta de Baix i començà a seguir carretera amunt per a fer els sis quilòmetres que separaven la estació del seu poble, començaren a caure unes gotes com a escopinades.

—Vaja! Serà qüestió d'obrir el paraigües!

Sí, sí, obrir! El paraigües era de ressort i el bo del senyor Tomàs, que sols coneixia el mecanisme dels paraigües de família del seu temps, començà a donar-li voltes i més voltes.

—Ai, caratsus! Com s'engipona això?

Res: que no ho encertava. I mentrestant la pluja queia abundosa i l'aigua li regalimava esquena avall.

Per fi, el senyor Tomàs, renegant dels paraigües de ciutat, es decidí a posar-se'l sota el braç i anar fent, pacientment, la seva via, tot rebent el ruixat que queia.

Passaren uns pagesos, abrigats sota unes saques.

—Ai, ai, senyor Tomàs. Que té por de mullar el paraigües? Que potser és nou?

—Ca! Això deu ser una prometença...

—Que el guarda per quan plogui?

El senyor Tomàs, amb les sangs recremades, seguí carretera amunt, regalant aigua per tot arreu. Això sí: de tant en tant procurava trobar el com i el què que fes obrir la maquinota, i, per casualitat, degué apretar la molla del desllorigador, per quant, de cop i volta, plaf! el paraigües s'obrí, radiant, satisfet...

Mes, oh pega! En aquell moment parà el xàfec, s'esberlaren els núvols i un raig de sol féu brillar la terra humida.

El senyor Tomàs, maleïnt sa potra punxemflera, anà per tancar el paraigües tan tardidament obert... Sí, sí. Romanços. Desconeixedor del mecanisme, no pogué tancar-lo per més força que va fer-hi i tingué que entrar a Noucasas amb el paraigües obert, amb un sol que estabellava, davant l'admiració del veïnat.

I ara, pel poble, es diu que el pobre del senyor Tomàs està tocat, doncs obre el paraigües quan fa sol i el porta sota el braç quan donen l'aigua per la mort de Déu.

ENTRE MODISTETES

CORRESPONDENCIA

DIALEG

—Hola, Marta.
—Que tal, Nieves?
—Es va tirant!
—Vaia, vaia;
estàs feta una princesa.
—No tant!
—Et veig molt mudada.
—Regular.
—I saps que portes
unes sabates molt maques?
—No ho digues.
—Són ben boniques!
—Que no veus quina pelada?
—Sí que és veritat, no la veia,
i per cert que és una llàstima,
perquè de colò i de forma
pots ben creure que m'agraden.
I com ha sigut?

—Doncs, mira,
gangués del ofici, Marta;
ballant ahí amb en Rossendo
en va dâ una trepitjada
que per poc el molt tanoca
em deixa sense sabata.
—Doncs, vès lo que són les coses:
l'altre vespre va passar-me
un cas semblant amb el novio
a l'envelat de Vallcarca.
—Bé, vaja; ballant un tango
ell també va trepitjar-te,
per lo vist, i a la sortida
una pelada portaves
a la sabata.

—No, noia,
t'equivoques.
—Em pensava...
—Va ocorre tot el contrari
de lo que tu m'has dit ara,
doncs vaig ser jo, amiga meva,
qui vaig fer-li la pelada.

Chu-ni-ni-to. Anirà. Se'l saluda i mani i disposi etc. etc.—
J. Tassell: No en faci cabal ni s'hi encaparrí, que tot anirà i
lo promés és promés i hi han més dies que llangonices.—Gas-
solina: És innocentó com un pet de monja. Té que haver-hi
més salsa. No sé si m'entén.—Marqués de Ferratius: És una, si
els altres, no. No's pot maiar tot lo que és gràs.—Joan Grau:
Ens agrada la pensada, mes no farem res fins que en tin-
guem una dotzena en cartera. Estem escarmentats, sap?—Te-
riamo: No, fill, no. És molt fluixet i no fa per casa.—Flori: Què
vol que li digui! Manseja...—Tots tres: La cosa mereix ser es-
tudiada. Ens estudiarem, doncs.—Elicuar: Si que estàs d'ulle-
ra, vostè.—Chico de las peñuelas II: Ho apointem. Ah! I ditxo-
ssos los ocos.—X. Kuels i C.: Mirarem d'aprontar-bo.—Aard-
Ainçis: Perquè no ens envia queicom en pressa? Estem tant
farcits de versos.—Omairey: No ho he scibat d'entendre. Fa-
rania.—P. Y. L.: No pot anar ni amb rodes.—P. Ulla Major: No.
Ni als mils.—Stipa Verda: Mirarem de fer-li cabre.—Sanctus:
No sé pas què hi ven. Això és més vell que'n Weyler.—Pala-
tús: Segons i com. Si vol treure'n profit, no. Ara, amb bona
voluntat tot pot conseguir-se.—Un Morero: Carall! Nada me-
nos, què sis preguntes. Escolti, doncs, les respostes: Si, si,
psh!, ne, pos! a tranquil.—Un buendista: Li tran meterem amb
aquella alegría.—Corrons: No, senyor. S'han agotat.—La del 19:
Es transmetrà el recado. Ah! No ho prengui per vict, eh?
—Un foscú: Ho sentim, però seria donar-li bombo.—X. Bat-
ket Phot: Pot venir quan vulgui.—Nás d'Escándol: Res. No ho
tenim. Vol dir que no baden?—Siti: Si li dem que si, l'enre-
darem. No, doncs.—Palmito: Yal ara vegil.—Contreras: Anrà.
Es pistonut.—Els desavats: Per molts anys. Ah! Paveries, no.
—Costa Marruga: Veurem. S'ha de tornar a llegir.—Pius: Al
Calendari.

En queden moltes per contestar.

BIBLIOTECA «PAPITU»

Arxiu del bon humor i la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1.ª serie)	Agotat
» » » (2.ª serie)	Agotat
» » » (3.ª serie)	Agotat
» » » (4.ª serie)	0'25
» » » (5.ª serie)	0'25
Don Jaume el Conquistador (2.ª edició)	0'25
Astracancia Papitesca	Agotat
Endevinalles Papitesques	Agotat
Monòlegs Papitescos	0'25

EN PREPARACIÓ

CONTES DE LA VORA DEL LLIT

Aconteixement literari i grimegial!

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

El Tratado de Paz

entre las Potencias Aliadas y Alemania, firmado el día 23 de Junio de 1919 en Versalles.]

ha sido publicado en español

según el texto íntegro y auténtico francés e inglés compuesto de 440 artículos y apéndices

Esta primera edición española, escrupulosamente redactada y reproducida fielmente de dichos originales, contendrá de 300 a 400 páginas y estará ilustrada con los mapas oficiales de las regiones del Rhin, del Sarre, de Polonia, de Dinamarca y del general de Alemania, en colores, con las nuevas fronteras.

Esta edición, verdaderamente de biblioteca, ha sido dirigida por el reputado técaico en cuestioner internacional

ENRIQUE DÍAZ-REY

y se ha puesto a la venta al precio de cinco pesetas. Pueden dirigirse desde ahora los pedidos a la

Librería Granada

Barbará, 15

Apartado 147

BARCELONA

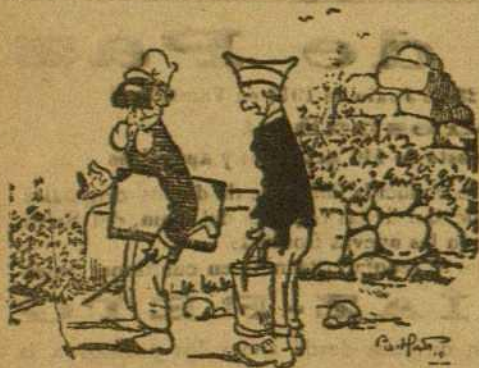
EL HUMOR ESTRANGER

—Mira, fill meu, lo que he trobat a les butxaques del teu pare. Té; regala-ho a la teva querida.

—Com? Cinc duros em dones?
—No pretendràs pas cobrar la tarifa de la carn fresca.

—Vostès, els pintors, serien bons soldats.
—Per què?
—Per lo que els agrada estar esposats.

—Amb un model així deuràs fer quelcom magnífic!
—Encara que no sé si serà un nen o una nena.

Tisana Puig

Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la **BLÉNORRAGIA** (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja 2 ptas. con detalladas instrucciones. Venta: Doctor Ferrer, Sagala - Farmacia de la Cruz, Salud, Vinde de Aisina, Francisco Puig, etc. - Barcelona

CICLISTES I FUTBALLISTES

domanen amb qualitat **CATALECHS de CICLES I FUTBALL**

A. SANROMÀ

Belles 62 - Telephone 41445 - Barcelona

Sellos Ossam

para la curación de la **Blenorragia** (purgación), **Cistitis**, **Prostatitis** y todas las infecciones del aparato génito-urinario; **sustituyen** ventajosamente al sándalo y a otro cualquier preparado, por que en sus efectos **rápidos** no producen trastornos al estómago y al riñón, **calmando** a las primeras tomas toda clase de **dolencias e irritaciones**.

DE VENTA: J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36, Salud; Ferrer, Sanja, 7; Dr. Parelló, Ronda del Centro, 37

SARNA (Ronyá) - Sense bany la cura rapidament el **ANTISARNIC MARTI**

El més econòmic, segur e inofensiu. - 3 ptes. franc. Se venden en totes les farmàcies i Paríament, 17. - Barcelona.

SARNA (Ronyá) SULFURETO CABALLERO

(Producte patentat)

No té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts es desapareix la SARNA. - Descarten de les imitacions

Coma del Pàssat, 28 - BARCELONA i Centres de capçalera

LES PURGACIONS

pacients es curen amb pocs dies i les cròniques fàcilment per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'ÈXITS NO ASSEGUREN

Farmacia PARADELL, Carrer Comte de l'Assalt, núm. 28. - BARCELONA

¡OJO VIVO!

Los que seáis **NOTOS**, podréis ir más trempados que un gínjol, si dejáis de rincón los aparatos de filigrana y os ponéis el **Vendaje ELCA**

Es poner aceite en una luz.

Calvet y Compañía

Jaime I, 14

LADILLAS (Cabres)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL - Comte Assalt, 28 - Barcelona

UNA PESSETA. - Per correu 1'40 pessetes

PEDIKO

Loció antisèptica perfumada

MATA - CABRES

Es ven en totes les Farmàcies, Drogues, Ronda Sant Pau, 2, i Hospital, 2, Barcelona

BLÉNORRAGIA (PURGACIONES)

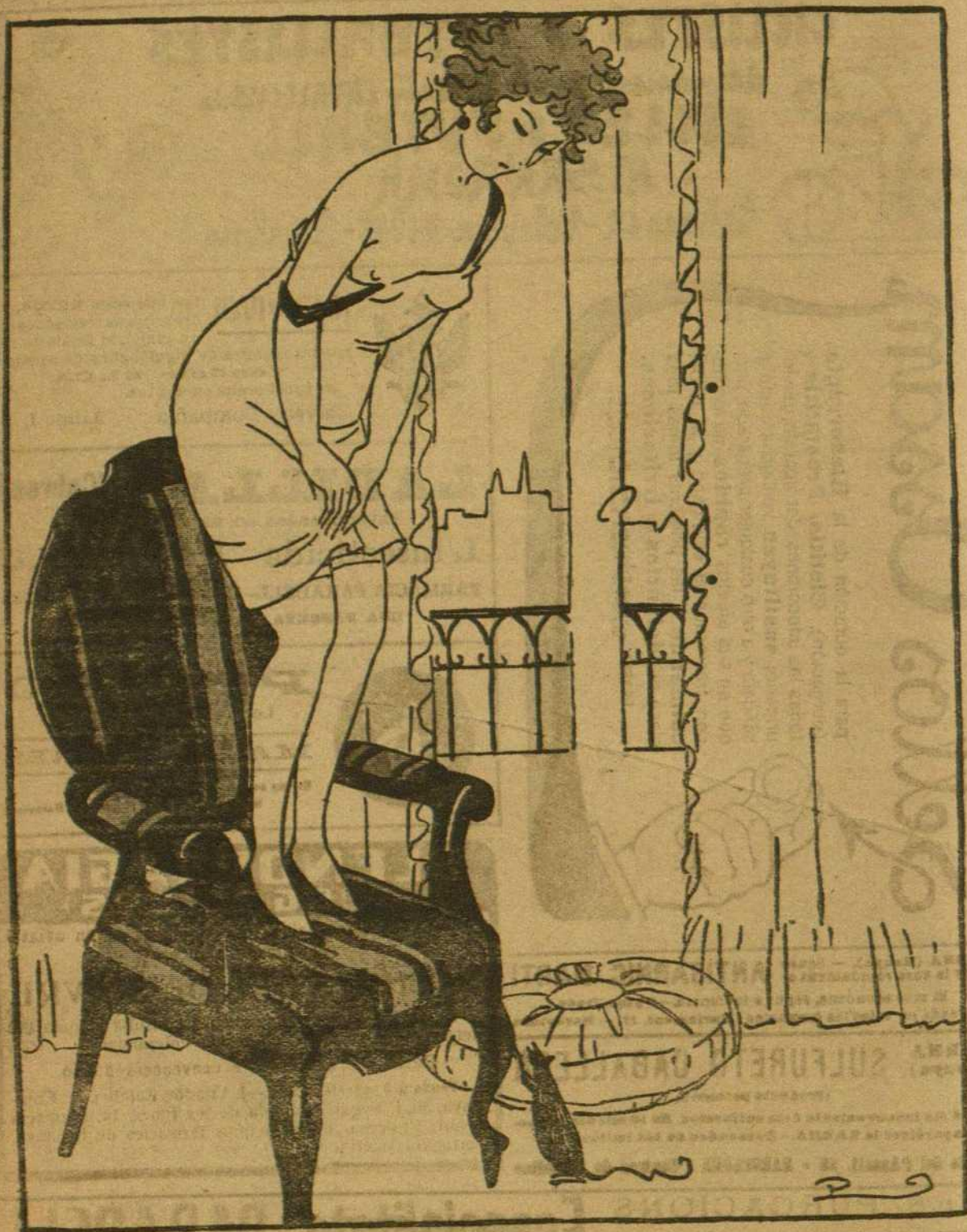
Per cròniques i rebel·les que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curarà per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterarà de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convèncer de d'això

Venda a 4 pessetes caixa. - J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segala, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmàcies de Espanya, Portugal i Amèriques.

Els jocs d'amor i d'elzar

XV. — El cau.

—Aquesta desvergonyida em mira la de sota.